

19095

Regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met persoonsregistraties (Wet persoonsregistraties)

NADER VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIES VOOR JUSTITIE EN VOOR BINNENLANDSE ZAKEN EN DE HOGE COLLEGES VAN STAAT¹

Vastgesteld 7 oktober 1988

De leden van de **C.D.A.**-fractie hadden met belangstelling van de beschouwingen van de bewindslieden kennis genomen. Zij wilden bij een aantal aspecten nog nader stilstaan.

In verband met het begrip persoonsgegevens namen deze leden er met instemming kennis van, dat om een gegeven een persoonsgegeven te doen zijn, niet elk technisch of toevallig verband tussen een gegeven en een persoon voldoende is, doch dat er sprake moet zijn van een «verband dat mede gelet op de strekking van het wetsvoorstel, rechtens relevant kan worden geacht». Hiermede wordt overigens wel de vraag opgeroepen wat nu rechtens relevant is. Los van de door de bewindslieden gememoreerde facetten attendeerden deze leden er op dat een complicatie daarbij is dat dat niet voor een bepaald type gegeven steeds in zijn algemeenheid bepaald kan worden. Wat een niet relevant gegeven kan zijn voor vele personen, bijvoorbeeld het spreken van de Nederlandse taal, kan een persoonsgegeven zijn voor personen die behoren tot een bepaalde etnische minderheidsgroep.

Ook bij de beantwoording van vragen betreffende het karakter van gegevens betreffende een onderneming die gedreven wordt als éénmanszaak of in de vorm van een vennootschap onder firma, wordt een randzone van onzekerheid aangeduid. De aan het woord zijnde leden betwijfelden vooralsnog of het verstandig is om in de daar aangegeven gevallen, de gegevens betreffende de onderneming als persoonsgegevens aan te merken. Op bladzijde 3 van de memorie van antwoord wordt gesteld dat «informatie omtrent de persoon immers van belang kan zijn voor de beoordeling van een onderneming». Dat is juist, doch dat geldt zowel voor een onderneming in de vorm van een éénmanszaak als in de vorm van rechtspersoon. In het eerste geval zou in de redenering van de bewindslieden sprake zijn van persoonsgegevens, in het tweede geval niet. Tijdens de oprichtingsfase van een besloten vennootschap zou voor wat betreft de door haar gedreven onderneming sprake zijn van persoonsgegevens, na voltooiing van de oprichting niet meer. De bewindslieden signaleren zelf de problemen die kunnen ontstaan bij grotere maatschappijen. De bewindslieden stellen dat het niet goed mogelijk is een scherpe

¹ Samenstelling:

Justitie:

Wagemakers (CDA), voorzitter, Glasz (CDA), Fleers (CDA), Mastik-Sonneveldt (PvdA), mw. J. H. B. van der Meer (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA), Heijne Makkreel (VVD), Talsma (VVD), Glastra van Loon (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Vogt (PSP), Schuurman (RPF), mw. Bolding (CPN) en Van der Jagt (GPV).

Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat:

Postma (CDA), Buijsert (CDA), Houben-Sipman (CDA), mw. J. H. B. van der Meer (PvdA), voorzitter, Tjeenk Willink (PvdA), Van Boven (VVD), Talsma (VVD), Vis (D66), Barendregt (SGP), De Gaay Fortman (PPR), Vogt (PSP), Schuurman (RPF), mw. Bolding (CPN) en Van der Jagt (GPV).

* De vorige stukken zijn verschenen onder: de nrs. 2, 2a, 2b en 2c van vergaderjaar 1987–1988

grens te trekken. De aan het woord zijnde leden hadden de indruk dat die grens getrokken zou moeten worden aan de hand van het eerder gehanteerde criterium «de gegevens die mede gelet op de strekking van het wetsvoorstel, rechtens relevant kunnen worden geacht». Gegevens een onderneming betreffende, voorzover die niet omtrent de persoon van de ondernemer in enge zin informatie verschaffen, dienen daar buiten te vallen.

De beschouwingen van de bewindslieden omtrent het begrip persoonsregistratie hadden dezelfde leden nog eens gesterkt in hun twijfel omtrent de juistheid van de keuze om in de definitie van persoonsregistratie op te nemen de woorden «langs geautomatiseerde weg wordt gevoerd». Deze leden hadden de indruk dat sprake is van een echo van het begin van de zeventiger jaren toen de automatisering en computerisering nog nieuw en «spannend» was. Deze leden zijn van oordeel dat men in verband met het begrip persoonsregistratie de betekenis van het al dan niet «voeren langs geautomatiseerde weg» gevoeglijk aan de rechtspraak had kunnen overlaten. De aan het woord zijnde leden brachten zulks ondermeer naar voren omdat zij de indruk hebben dat de stelling op bladzijde 4 van de memorie van antwoord dat «alle geautomatiseerde persoonsregistraties aan het vereiste van systematische toegankelijkheid voldoen» te absoluut is. Dit geldt ook ten aanzien van de stellingname op bladzijde 5 van de memorie van antwoord dat «bij opslag op een medium dat naar zijn aard uitsluitend bestemd is voor geautomatiseerde gegevensverwerking, aan die voorwaarde (van systematische toegankelijkheid) is voldaan». Het is immers denkbaar dat gegevens voorkomen op tapes of beeldplaten, terwijl bijvoorbeeld (bij de houder) programmatuur ontbreekt om de gegevens uit te lezen en/of er in redelijkheid geen bestemming meer is voor (toekomstig) gebruik van de betreffende gegevensdragers. In dit verband betreurden deze leden dan ook dat de bewindslieden vooralsnog niet hebben willen ingaan op de suggestie van deze leden om aan de term «voeren» in de omschrijving van het begrip persoonsregistratie een zelfstandige betekenis toe te kennen. Er zou dan, indien gegevens worden bewaard op bijvoorbeeld tapes, eerst sprake zijn van «het langs geautomatiseerde weg voeren «indien er bij de houder feitelijk aanwezig zou zijn c.q. redelijkerwijze aanwezig zou kunnen zijn, programmatuur c.q. equipment om de gegevens uit te lezen en/of een bestemming voor (toekomstig) gebruik. De suggestie van deze leden sluit overigens ook aan bij bepaalde beschouwingen van de bewindslieden zelve. Op bladzijden 1/2 van de nota naar aanleiding van het eindverslag wordt geconstateerd dat gegevensverzamelingen het karakter van persoonsregistratie eerst krijgen als er programmatuur voorhanden is om samenhang tussen de gegevens te creëren. Deze lijn wordt ook doorgetrokken in de memorie van antwoord Eerste Kamer op bladzijde 7 waar de Parac-databank een persoonsregistratie wordt als gevolg van de beschikbare apparatuur.

De aan het woord zijnde leden hadden de indruk dat vermeden zou moeten worden de situatie waarbij het enkele feit dat iemand de beschikking heeft over een tape of een beeldplaat waarop bepaalde verzamelingen van persoonsgegevens zijn neergelegd, die persoon doet kwalificeren als een houder in de zin van de wet.

Zulks ook in situaties waarin hij niet eens de middelen zou hebben c.q. redelijkerwijze zou kunnen hebben, om kennis te nemen van de (volledige) inhoud van de betreffende tapes of beeldplaten. De verschillende verplichtingen van de houder ingevolge het voorgestelde regime, gaan immers steeds uit van een situatie waarin hij althans op eenvoudige wijze toegang heeft tot de betreffende gegevensverzamelingen.

Dezelfde leden wezen voorts op het feit dat ook op normaal papier en in normaal schrift, getypte teksten bij de huidige stand van de techniek onmiddellijk via zogenaamde imageprocessing technieken rechtstreeks in een computergeheugen kunnen worden geladen en bewerkt als persoonsregistraties. Deze apparatuur is in ruime mate in de markt beschikbaar

(f 5 000 voor een eenvoudige versie, duurdere typen kunnen ook regelmatige handschriften inlezen). Ook deze omstandigheid maakt het wellicht wenselijk om een minder absolute betekenis toe te kennen aan de eventuele omstandigheid van de opslag van gegevens op een «medium dat naar zijn aard uitsluitend bestemd is voor geautomatiseerde gegevensverwerking». Hetgeen de bewindslieden aanmerken als een ongerijmde uitkomst bij het door hen gehanteerde voorbeeld van een stapel gebruikte betaalcheques lijkt voor het grootste deel om voormelde kern van de zaak heen te gaan.

Is er overigens, indien men een soort boek als een encyclopedie of een type boek als «who is who» zou aanbrengen op een beeldplaat, sprake van een persoonsregistratie? Terzijde vroegen deze leden zich nog af of een persoonsgegeven in de zin van de wet alleen een gegeven kan betreffen dat betrekking heeft op een nog in leven zijnde individuele natuurlijke persoon.

In het voorlopig verslag hadden de aan het woord zijnde leden aan de hand van een voorbeeld betreffende een adressenbestand voor het verzenden van kerstkaarten, alsmede aan de hand van een voorbeeld betreffende een aantal gegevens die aan het Parac-systeem kunnen worden ontleend, de vraag willen opwerpen of het begrip persoonsregistratie in de voorgestelde regeling niet een te ruime strekking heeft gekregen. Deze leden constateerden dat in de memorie van antwoord de beantwoording van die vraag zoveel mogelijk wordt ontweken en de bewindslieden zich met name concentreren op een aantal in dit verband niet onmiddellijk relevante facetten van de voorbeelden.

Bij het adressenbestand van de kerstkaarten worden «materialistische motieven» opgevoerd die tot het adressenbestand hebben geleid, terwijl voorts het eventueel «te gelde maken» van het betreffende adressenbestand erbij gehaald wordt. De vraag was echter of het wenselijk c.q. aanvaardbaar is dat zo'n simpele gegevensverzameling als een «adressenbestand voor kerstkaarten onder de wet persoonsregistratie valt. Wat, indien een kruidenier met behulp van een computer een bestand aanlegt om zijn vaste klanten een bepaalde attentie te doen toekomen of uit te nodigen voor de heropening van zijn zaak na de verbouwing? Wat, indien een studentensociëteit een bestand zou aanleggen van personen, meest oud-leden, in verband met een financiële actie ter ondersteuning van de sociëteit, enz. enz.?

De leden van de fractie van de **P.v.d.A.** sloten zich bij deze vragen aan.

De leden van de **C.D.A.**-fractie merkten vervolgens op dat naast dit soort volslagen onschuldige bestanden, er ook gegevensverzamelingen denkbaar zijn, die weliswaar minder onschuldig zijn, doch waarvan het buitengewoon vreemd c.q. ongewenst zou zijn indien die verzamelingen aangemerkt zouden moeten worden als persoonsregistraties met alle consequenties vandien. Wat, indien een bedrijf of een overheidsinstelling een bestand zou aanleggen van medewerkers met verdere carrièreperspectieven op een bepaald niveau binnen de organisatie? Indien er bij Justitie, respectievelijk bij Binnenlandse Zaken (al dan niet op de tape) een lijst opgesteld zou worden van personen, voorzien van een aantal nadere kenmerken, die geschikt worden geacht voor benoeming tot president van een rechtbank, respectievelijk burgemeester, ontstaat dan weer een persoonsregistratie met alle rechten van belanghebbenden zoals geregeld in artikel 28 en volgende? Indien bevestigend, dan staat in ieder geval vast, dat er onder het voorgestelde regime nog boeiende tijden zullen aanbreken.

Ook bij het voorbeeld betreffende het Parac-systeem wordt de strekking van de vraagstelling ontweken. Juist is dat de raadpleging van het systeem op de aangegeven wijze niet per definitie de gebruiker van het systeem maakt tot houder van een persoonsregistratie.

Indien echter de raadpleging van het Parac-systeem op de aangegeven wijze leidt tot het beschikbaar komen van tot personen herleidbare gegevens en vervolgens de gebruiker die gegevens overbrengt c.q. copieert op een eigen floppy en vervolgens de verbinding met het Parac-systeem verbreekt – hetgeen vaak de normale praktijk is – dan is die voormalige gebruiker van het Parac-systeem waarschijnlijk houder geworden van die persoonsregistratie. De aan het woord zijnde leden, alsmede de leden van de fractie van de **P.v.d.A.** zouden erkentelijk zijn indien de bewindslieden alsnog het eerder vermelde Parac-voorbeeld, waaraan uiteraard voormelde feiten impliciet waren, willen bespreken.

Gelet op de beantwoording van de bewindslieden hadden de leden van de **C.D.A.**-fractie overigens nog de vraag waar (principeel) de grens ligt tussen enerzijds het verstrekken van gegevens uit een persoonsregistratie aan een derde en het door die derde aanleggen van een persoonsregistratie waarvan hij dan zelf houder wordt.

Dezelfde leden hadden zich voorts getracht een beeld te vormen van de vraag wat het voor het functioneren van bij voorbeeld bedrijven, die zich rechten op het incasseren van vorderingen of het verschaffen van informatie ten behoeve van het bedrijfsleven, zou betekenen indien men op het archief of de verzameling lopende zaken het voorgestelde regime van de wet persoonsregistratie zou moeten toepassen. Het staat immers haaks op de belangen van een cliënt van een incasso, respectievelijk informatiebureau indien degene om wie het gaat, geïnformeerd zou moeten worden dat hij in de registratie van het incassobureau is opgenomen, welke informatie over hem bestaat en wat de herkomst van die informatie is. Die problemen zijn waarschijnlijk nog niet aan de orde indien als toegang voor die administratie slechts een op alfabet gesorteerd bestand c.q. kaartenbak gehanteerd zou worden. Wat echter indien er een zekere verfijning bij de administratie en/of archiefsysteem zou worden gehanteerd, bij voorbeeld door niet uitsluitend op alfabet te registreren, doch tevens op bepaalde categorieën van cliënten en wederpartijen, bepaalde branches en bepaalde type zaken enz., dit alles al dan niet geheel of gedeeltelijk ondergebracht in een geautomatiseerd systeem. De aan het woord zijnde leden hadden de indruk dat het voorgestelde regime de voormelde type bedrijven noopt tot het ofwel aanhouden van een simpel niet geautomatiseerd kaartenbaksysteem voor administratie en/of archief, danwel indien daarvoor niet gekozen wordt met als gevolg toepasselijkheid voor het voorgestelde regime, allerlei ongewenste consequenties voor een normaal functioneren van die bedrijven voor lief genomen moeten worden.

Over het begrip houderschap is weliswaar al het nodige gesteld, doch naar de indruk van de aan het woord zijnde leden, is het begrip daardoor niet meer helder geworden. Op bladzijde 42 van de memorie van antwoord Tweede Kamer betogen de bewindslieden het navolgende: «Dit begrip houder is dus primair functioneel van aard. Het sluit ook aan op de maatschappelijke werkelijkheid, omdat een persoonsregistratie meestal ten dienste staat van een bestaande rechtsverhouding tussen de houder en de geregistreerden....»

Hieruit volgt dat in de praktijk zeer vaak een rechtspersoon houder zal zijn van een persoonsregistratie». In de memorie van antwoord Eerste Kamer bladzijde 8, wordt thans gesteld dat «het wetsvoorstel geen nadere eisen stelt aan de voor het houderschap kenmerkende zeggenschap over een persoonsregistratie. Het gaat zodoende uit van de zeggenschap zoals deze in feite ook naar buiten toe blijkt te zijn geregeld.» Deze alinea's lijken niet «naadloos» aan elkaar te sluiten. Het lijkt er op dat het, bij voorbeeld in de sfeer van de lagere overheden, mogelijk wordt geacht dat een ambtenaar zelfstandig de taak en bevoegdheden van de houder uit kan oefenen zonder daartoe door bij voorbeeld het gemeentebestuur bevoegd te zijn gemaakt. De ambtenaar zou dan houder zijn in de zin van

de wet Persoonsregistraties. Voor een civielrechtelijke actie moet de burger echter de gemeente aanspreken, terwijl de politieke verantwoordelijkheid ook niet bij de ambtenaar maar bij het bestuursorgaan zal liggen. Al bij al een onduidelijke en voor de inrichting van een bestuursorganisatie ongewenste situatie. De aan het woord zijnde leden ontkenden niet dat het het bestuursorgaan vrij staat om de praktische zeggenschap over een persoonsregistratie lager in de organisatie te leggen, doch dat dient dan via normale lijnen van delegatie en/of mandaat te geschieden. Men dient kortom, bij voorbeeld in de sfeer van gemeentelijke overheden, bij invulling van het houderschap recht te doen aan de in de Gemeentewet gegeven bevoegdheidsstructuur. Men dient naar de indruk van deze leden met name niet te verwarren de aanwijzing van, wat men zou kunnen noemen een beheerder, (belast met dagelijkse zorg onder de verantwoordelijkheid van een overheidsorgaan) met de aanwijzing van een houder in de zin van de wet.

In de laatste alinea op bladzijde 11 van de memorie van antwoord Eerste Kamer stellen de bewindslieden dat indien een branchegeschieden-regeling niet tot een oplossing van het geschil zou kunnen leiden, het dan de geregistreerde vrij staat de houder opnieuw om een beslissing te vragen en zich vervolgens zo nodig, binnen de gestelde termijn, te wenden tot de Registratiekamer of de rechter. Deze schildering van de gang van zaken onderstreept nog eens dat een interne klachtenprocedure geen schorsende werking heeft ten aanzien van de in de wet voorziene procedure. De WPR-termijnen lopen gewoon door. Om alsnog gebruik te kunnen maken van de in de wet geboden rechtsgang, zal er een nieuw besluit waartegen het verzoekschrift zich kan richten, moeten worden genomen. De aan het woord zijnde leden achtten het echter niet zonder meer een gegeven dat een nieuwe uitspraak inhoudende «dat er geen redenen aanwezig worden geacht om op het eerdere besluit terug te komen», als een rechtens relevant nieuw WPR-besluit door de burgerlijke rechter zou worden gezien. Zie bij voorbeeld de jurisprudentie terzake in het administratieve recht.

In verband met het gestelde in artikel 45 lid 3 en 4 merkten dezelfde leden op dat het hen nog steeds onduidelijk is waarom bij voorbeeld in artikel 60 Wet Bodembescherming en artikel 50 Wet Milieugevaarlijke Stoffen de toevoeging «met uitzondering van woningen» strikt noodzakelijk werd geacht om strijdigheid met de Grondwet te voorkomen, doch dat zulks voor de hier aan de orde zijnde wet anders zou liggen.

Betogen de bewindslieden met de stelling dat het bepaalde in artikel 45 lid 3 beschouwd kan worden als de aanwijzing in de zin van artikel 12 van de Grondwet dat, daar waar de Grondwet spreekt van «de gevallen bij of krachtens de wet bepaald», in dit geval dus sprake is van alle (denkbare) (praktijk)gevallen, daar waar immers geen enkel nader voorbehoud of onderscheid terzake in de wet is neergelegd? Begrijpen deze leden de bewindslieden voorts goed, indien zij betogen dat de regeling neergelegd in de Wet Persoonsregistraties op dit bewuste onderdeel als het ware automatische aangevuld zou worden door het gestelde in artikel 12 lid 2 Grondwet? Hoe verhoudt deze wetgevingstechniek zich tot het gestelde in c.q. de grondgedachte van artikel 120 Grondwet?

De aan het woord zijnde leden waren erkentelijk voor de reactie van de bewindslieden op de vragen van ondermeer deze leden, betreffende de uitwisseling van gegevens tussen overheden en derden zoals nutsbedrijven en woningbouwverenigingen. Laten die beschouwingen zich echter niet enigszins moeizaam combineren met het gestelde op bladzijde 19 van de memorie van antwoord Eerste Kamer, waar wordt betoogd dat voor een bepaalde vorm van gegevensverstrekking tussen overheidslichamen is gekozen omdat toepassing van artikel 11 bij de overheid tot het resultaat zou kunnen leiden dat gegevensverkeer dat thans algemeen gebruikelijk is en waartegen ook in het licht van de voorgestelde regeling in beginsel geen bezwaar behoeft te bestaan, niet meer zou kunnen plaatsvinden?

In het wetsvoorstel is voorzien dat iedere persoonsregistratie bij de overheid voorzien moet zijn van een reglement. Via een algemene maatregel van bestuur kan een persoonsregistratie van de reglementsplicht worden ontheven. Een inventarisatie bij de Rijksoverheid zou hebben uitgewezen dat daar ongeveer 4 000 persoonsregistraties aanwezig zijn met een omvang van meer dan 5 000 geregistreerden. Een door de Vereniging Nederlandse Gemeenten uitgevoerde analyse van bij gemeenten aanwezige persoonsregistraties zou leren dat er per gemeente circa 150 à 200 registraties aanwezig zijn. Het totaal aantal persoonsregistraties bij gemeenten komt dan rond de 110 000 te liggen. In haar brief van 26 september 1988 wijst de Unie van Waterschappen eveneens op een groot aantal persoonsregistraties aanwezig bij waterschappen. Duidelijk is dat het vrijwel ondoenlijk is om al die registraties of zelfs maar een aanzienlijk deel daarvan te reglementeren. De vraag lijkt dus eerder te zijn of bewerkstelligd kan worden om het grootste gedeelte ervan niet te reglementeren zonder in strijd met het voorgestelde wettelijke regime te komen. Hoe zou echter de dan op te stellen algemene maatregel van bestuur er uit dienen te zien? De Vereniging Nederlandse Gemeenten en de Unie van Waterschappen deelden de aan het woord zijnde leden mee dat de diversiteit van registraties zo enorm is, dat het een onmogelijke opgave is alle registraties met de daarbij behorende kenmerken op te sommen. De enige manier om dan nog een werkzame algemene maatregel van bestuur op te stellen lijkt dan ook te zijn om daarin ten aanzien van die ontheffing van de reglementsplicht een aantal algemene normen neer te leggen.

Bijvoorbeeld: «Persoonsregistraties waarin geen gegevens als bedoeld in artikel 7 zijn opgenomen en waaruit geen gegevens aan derden worden verstrekt anders dan op grond van een wettelijk voorschrift, behoeven geen reglement». Deze leden vragen zich echter af of het voorgestelde wettelijke regime zo'n normstelling neergelegd in een uitvoeringsregeling als een algemene maatregel van bestuur toch is, toelaat.

Waarom is ingevolge de overgangsregeling neergelegd in artikel 54, voorzien dat de gegevensverstrekking tussen overheidslichamen in de overgangsperiode niet onder het lichte regime van artikel 18 lid 3 komt te vallen, maar onder het zware regime van artikel 11 lid 1 en 2, terwijl bijvoorbeeld door de niet-toepasselijkheid van artikel 18 lid 1 in de overgangsfase op die door overheden gehouden persoonsregistraties, daarnaast weer het lichtere regime van artikel 4 lid 1 van toepassing is?

De aan het woord zijnde leden zagen met belangstelling de beschouwingen van de bewindslieden naar aanleiding van het vorenstaande tegemoet.

De leden van de fracties van de **R.P.F.**, het **G.P.V.** en de **S.G.P.** merkten op dat de memorie van antwoord inzake medisch gevoelige informatie van personen in geautomatiseerde systemen onderscheidt tussen registratie in het kader van de gezondheidszorg en overige registraties. Het specifieke probleem dat deze gegevens meer dan eens in verband staan met familieverbanden is huns inziens in de twee onderscheiden categorieën nog niet voldoende belicht.

1. Hoe kan voorkomen worden dat gegevens vanuit het familieverband op een nog niet, eerder of nog geregistreerde persoon kan worden toegepast?

2. Op welke termijn zullen regels betreffende medisch gevoelige gegevens ingevolge artikel 7 deel uitmaken van de wet?

3. Hoe worden de in de memorie van antwoord genoemde «geheimhoudingsplichten» in de gezondheidszorg vastgelegd?

De memorie van antwoord zegt dat «de bestaande normen van medische ethiek integraal hun weerslag vinden in de toepassing van de wettelijke regeling».

4. Welke zijn de bestaande normen van medische ethiek en waar zijn ze vastgelegd?

5. Worden sancties verbonden aan de genoemde aanvullende gedragscodes als bedoeld in artikel 15?

De bewindslieden verwijzen met betrekking tot registratie en gebruik van medische gegevens naar de staatssecretaris van Volksgezondheid.

6. Hoe is deze verwijzing mogelijk omdat juist juridische bescherming, vastgelegd in de wet, aan de orde is?

Inzake de registratie van erfelijkheidsgegevens stellen de bewindslieden «de afloop niet te kunnen voorspellen». Erkenning dat daarin een element van waarheid zit, wil nog niet zeggen dat wij met een autonoom proces te maken hebben. De overheid dient in dit opzicht daarom ook regelend en sturend op te treden. De memorie van antwoord zegt: «Het wetsvoorstel biedt... in voorkomende gevallen de nodige steun».

7. Zou deze laatste uitspraak kunnen worden toegelicht? Vraag 1 is hier opnieuw aan de orde.

De voorzitter van de commissie voor Justitie,
Wagemakers

De voorzitter van de commissie voor
Binnenlandse Zaken en de Hoge Colleges van Staat,
mevr. J. H. B. van der Meer

De griffier van de commissies,
Dijkstra-Liesveld